

**ŠUMAVSKÝ DĚS:
PAMĚTI UPÍRSKÉ
VÁCLAV VOTRUBA**

2024

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

ŠUMAVSKÝ DĚS: PAMĚTI UPÍRSKÉ

Text © Václav Votruba, 2024

Ilustrace obálky © Jakub ARBE Miňovský

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafická úprava obálky: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-03-8

ISBN 978-80-53027-04-5 (PDF)

ISBN 978-80-53027-05-2 (ePub)

ISBN 978-80-53027-06-9 (MOBI)

Věnováno památce šumavských upírů.

PŘEDMLUVA

Šumavský Děs měl radost, když jsem mu před rokem nastínil svůj plán, že bychom mohli zmapovat upírské příběhy ze Šumavy, případně jiných končin, které během svého dlouhého života navštívil.

„Lidé na upíry zapomínají,“ posteskl si. „A když už, tak si je příliš idealizují. Můžou za to všechny ty knihy a filmy... děsný brak!“

Odvětil jsem mu, že když jsme vydávali první svazek jeho pamětí, ozvaly se hlasy, že upíři na Šumavě nikdy nebyly.

„Taková nehorázná lež! Kdo to řekl? Kdo to napsal? Budu ho muset navštívit!“ rozčiloval se. „Chlapče, já tady viděl tolik upírů... a stále některé potkávám! Měli byste se mít na pozoru, možná se jich už tolik nebojíte, možná máte pocit, že jsou dávno pryč, ale mohu tě ubezpečit, že číhají v temnotách. Víš, oni jsou jako já – mají trpělivost. Ostatně dlouhověkost tě naučí.“

„Jedno mi není úplně jasné,“ řekl jsem opatrně. „Už během našich předchozích povídání mě mátl, že jsou mezi upíry takové rozdíly. Někdy jsem měl pocit, že jsou to už na pohled děsivé, mrtvolné postavy, ale pak je tady Ludvík a další, dá se říct až aristokratické osobnosti.“

„Tak to samozřejmě je. Pokud si myslíš, že jsou upíři stejní, jsi podobně omezený jako ostatní. Vlastně mě to až uráží, málo jsem tě zatím naučil.“

Jeho slova mě bolela, ale měl pravdu. Bylo toho ještě tolik, co jsem o tom hrůzném světě, ve kterém se Šumavský Děs pohyboval, nevěděl. Ale co, i já jsem trpělivý!

„No dobrá, řeknu ti rozmanité příběhy, abys pochopil – a s tebou snad i čtenář – jak pestrý je svět upírů. Proč tomu tak je, netuším. A je mi to jedno,“ řekl a zadíval se na kostel svatého Mořice nad Annínem. V posledních měsících jsme se scházeli výhradně tady. Jak Děs podotkl, vracel se ke kořenům. Ačkoliv si nebyl jistý, kde přesně jsou, tušil, že Mouřenec v nich hrál roli. Pořád ho to sem táhlo. Ať se psalo osmnácté nebo jednadva-
cáté století.

Chtěl mít kostel na dohled.

Kostel s přílehlou kostnicí.

I na mě to místo působilo. Po napsání předešlé knihy Děsových pamětí jsem si uvědomil něco, z čeho mě ještě dnes mrazí. Na Mouřenci jsem kdysi byl jako malé dítě. A už tehdy jsem tam Děsa viděl. Jsem o tom přesvědčený.

Postupně jsem to ze vzpomínek vytlačil, přesto se mi to v nějakých pětatřiceti letech vrátilo.

Šumavský Děs si mě jistě našel už jako malé dítě.

Nepotvrdil mi to...

... ale ani nevyvrátil.

Možná jsme propojenější, než jsem si myslel.

„Přestaň vyšilovat,“ vytrhl mě ze zamyšlení. „Někdy se bojím já tebe. No jo, však jsi z Domažlic, odkud vzešli největší podivní, třeba Ladislav Klíma!“

„Ty se bojíš mě?“ usmál jsem se.

„Ano,“ řekl a vyzval mě k procházce po šumavských lesích.

Byla dlouhá.

Výživná.

Plná šumavských upírů...

... se kterými bych se nikdy nechtěl setkat.

Václav Votruba, léto 2024

KAPITOLA I

ON

Kde: Bechyně

Já vím... Šumavský Děs začíná své vyprávění v Bechyni. Uznávám, je to divné, ale kdo četl mé předešlé paměti, ví, že jsem rozhodně nepobýval jen na Šumavě. Kdo by také celá staletí vydržel na jednom místě.

A proč na úvod Bechyně? Protože tohle byla úplně první vzpomínka, která mi naskočila, když mě Václav oslovil s tím, že se chce v další knize zaměřit na upíry. Přišlo mi symbolické ji rovnou využít jako úvod našeho společného díla.

A také je tady On. Možná nejděsivější stvoření, které vám v této knize nabídnu. Cizinec, se kterým jsem se už později nikdy nasetkal. Bohužel... nebo čertužel? Nevím, odkud přišel, jaké jsou jeho kořeny, proč byl takový, jaký byl.

Ale komu na tom záleží. Vám? Leda byste se báli, že jednou navštíví i vás, což bych vám tedy nepřál. I když... za tu zábavu by to možná stálo.

Tak jinak... až jednou On zaklepe na vaše vrata, prosím, vyřídte mu můj pozdrav!

Šumavský Děs, květen 2023

Měl náladu pod psa. Ale kdo by se tomu divil? Už několik týdnů ho nesnesitelně bolela záda. Lékař, se kterým se potkal v krčmě, mu říkal, že za to můžou roky nekonečného chození do schodů. A to je právě ono. Ty zatracené schody! Kdo vymyslel takovou hloupost, že musí znít městem zvony? Proč? Zajímá to někoho? Samozřejmě, ale Emil byl našťvaný na celý svět, takže měl pífkou i na zvony. Na ty těžké, ďáblem vyrobené zvony.

Co ho to tenkrát jen popadlo? Mohl dělat cokoliv. Byl by třeba dobrým hostinským, ale vybral si život na věži v Bechyni. Měl to město rád, s chutí se na něj díval z výšky, ale těžká dřina za nádherný výhled nestála. V žádném případě. Pozdě na nářky. Emil byl starý, vyschlý, vyhaslý. Změna nepřicházela v úvahu, nakonec by zdechnul někde ve špíně na ulici. Měl jen tu zpropadenou věž.

Všechno ho soužilo. Všechno! Kolena, záda, často hlava z pití nekvalitní kořalky... Život stál za suchý prd.

Ale konečně se blížil k vrcholu, cíl na dohled. Na chvíli se musel zastavit, aby popadl dech. I když byla polovina prosince a venku vládla zima, potil se jako podsvinče. „Už mě to nebaví,“ bručel a rukou si tlačil na žebra.

Rozpohyboval rozbolavělé tělo. Posledních pár kroků a konečně byl doma. Krásná světnička. Malá a útulná. Vymačkal z prostoru maximum. Podíval se na kříž s Ježíšem na zdi a těžce se usadil na postel. Poslední síly z něj vyprchaly, byl rád, že má na nějaký čas pokoj. Pěkně si prospí a třeba bude o něco líp. Kdyby jen nebyla tak hrozná zima!

Myslel na to, že si udělá čaj, ale nakonec nad tím jen mávl rukou, převalil se na bok a do minuty

usnul. Za špinavým oknem kvílela Meluzína, ale ta Emila nemohla rozhodit. Nic ho nemohlo rozhodit, po kořalce člověk bloudí v temnotách, ze kterých se těžce vrací do reality. A kořalky měl v sobě Emil dost, ostatně bez ní by šílené bolesti nezvládl.

Přesto ho po slabých dvaceti minutách probudil nenadálý zvuk. Zmateně zíral do tmy a nepatrnou chvíli přemýšlel, kde se nachází. No, kde... ve věži. Jako posledních třiapadesát let. Víc než půl století! Měl být už dávno na krchově.

Napínal uši, ale Meluzína ho mátlá. Ta mrcha za okny byla jako smyslů zbavená. Jako by si snad nedokázala dát aspoň na pár hodin oraz. Přikryl se těžkou duchnou a málem se vrátil do opilecké temnoty, když si uvědomil, že slyší dobře známý zvuk, z něhož mu naskočila husí kůže. Někdo šel po schodech! To však nebylo možné, moc dobře si pamatoval, že těžká vrata dole zamykal. Kdysi slyšel o zvoníkovi z Domažlic, co ho neznámí pachatelé v noci ve spánku podřízli, aby ho oloupili. Další den ho našli měšťané v posteli. Celého zakrváceného, ztuhlého a se spokojeným úsměvem na tváři, snad díky nějakému příjemnému snu. Věž svým způsobem představovala past. Vedla z ní jen jedna cesta, a pokud ji ovládli hrdlořezové, člověk moc dobré vyhlídky neměl.

Chtěl vyskočit na nohy, ale měl je zdřevěnělé. Nedokázal se pohnout, jako by ho ochromila jakási cizí síla. I Meluzína odletěla neznámo kam, nejspíš aby si Emil naplno vychutnal blížící se kroky.

Ležel v posteli jako malé dítě a očima přeskakoval z kříže na dveře pokoje. Kroky již byly naprosto zřetelné, sluch ho nešálil. Cítil, jak se mu hrůzou odpařuje kořalka z kůže. Cítil, jak strážliví, z čehož se mu zatočila hlava. Bylo to tady, přišli si pro něj

nenechavci, sice nevěděl, co mu hodlají ukrást, nic neměl, ale možná ho chtěli zkrátka jen zamordovat... pro legraci. Na světě byli divní lidé.

Konečně se mohl pohnout. Ihned zapálil svíčku, která vrhala po místnosti škaradé stíny. Za dveřmi se ozvaly šouravé zvuky. Emil se pomodlil a zvedl se z postele. Možná se mu vše jen zdálo. Copak by Meluzína zčistajasna zmizela? Copak by někdo dokázal projít zamčenými vraty?

Na dveře dopadla ocelová ruka, která tvrdě a pomalu zaklepala. Jako by byla vyrobená z věžních zvonů. Do Emila se pustila zima, objala ho jak hladová milenka a zakousla se mu zezadu do krku. „Kdo to je?“ vysoukal ze sebe.

Žádná odpověď.

„Haló! Kdo tam je?“ zeptal se o něco rázněji. Jak uslyšel svůj hlas, trochu se mu ulevilo. Možná ho bolela záda, možná byl starý, ale nespál, takže ho dotyční nemohli přepadnout bezbranného. Hodlal se bránit, byť tušil, že příliš šancí nemá.

Opět žádná odpověď. Místo ní se dveře otevřely. Pomalu a hrozivě. Stála v nich temná postava jako ze starých babských povídaček. Emil vykřikl hrůzou a zapadl zpátky do pelechu. Přízrak neměl nos. Jen žluté oči a tenká ústa bez rtů. Oblečený byl v černých šatech, které se kolem něj podivně nadnášely. Snová figura ho uvedla v jistotu, že spí. Přízrak? Na ty už byl Emil starý!

„Dobrý večer,“ prohlásilo stvoření.

„Dobrý,“ vysoukal ze sebe.

„Hned na úvod vás musím ubezpečit, že nespíte. Tohle se vám nezdá. Tohle je skutečnost.“ Ve „tváři“ přízraku nebyla znát žádná mimika, ale hlas, hluboký jako samo peklo, zněl pobaveně.

„To není možný. Kdo jste?“ zeptal se Emil, přičemž civěl do žlutých očí, o kterých věděl, že ho budou strašit do konce jeho mrzkého života.

„Záleží na tom?“

„Mně jo.“

„A mně ne. Řekněme, že jsem váš přítel. Tím zakončíme úvodní ceremonie a vrhneme se rovnou k věci. Víte, jsem vždycky hrozně nedočkavý. Nemám rád zbytečné řečičky.“

Otevírala vůbec ta postava ústa, když mluvila? Emil si nebyl jistý. Nedokázal v jejím obličejí vyčíst jedinou znatelnou emoci. Snad jen ze žlutých očí vyzařovala ryzí nenávist. Nebo Emilovi až příliš pracovala fantazie? A komu by nepracovala, kdyby k němu napochodoval přízrak bez nosu a s očima ukovanými v samotném pekle.

„Odejdi, ďáble!“ vyprskl Emil. Sám sebe překvapil a také vyděsil.

„Neodejdu.“

„Ale—“

„Potřebujete mě.“

Přízrak se došoural k dřevěné židli stojící blízko postele. Emil fascinovaně pozoroval podivné ošacení, které kolem návštěvníkova těla nadále pohlávalo, a to i přesto, že se muž usadil. V záři svíčky byl cizinec ještě strašidelnější. Vskutku neměl nos. Jako zrůda z nějakých obskurních knih, co tak rádi čtou mladí. I přes částečnou paralýzu, která Emila opět začínala atakovat, se dokázal posadit. V zádech ho bodlo natolik ostře, až zakvičel.

„Spalující bolest, že?“ řekl přízrak. Jeho hlas měl nádech čerstvě vykopaného hrobu. Přece jen mírně otevíral ústa. Zaleskly se v nich velmi světlé a ostré zuby.

„Šílenství,“ zakroutil Emil hlavou. „Naprosté šílenství.“

Cizinec seděl nehnutě, zíral Emilovi do očí a mlčel.

Ani Emilovi nebylo do řeči. Pomyslel na útěk, ale věděl, že nemá žádnou šanci.

„Ta záda... jsou jen předvoj,“ řekl přízrak, aniž by hnul brvou.

„Předvoj čeho?“

„Daleko horší bolesti. Máte nemocné srdce, nemocné břicho, nemocnou duši. Popravdě máte před sebou poslední noc.“

„Cože? Jak to můžete vědět?!“ vykřikl Emil a vyskočil na nohy. Ty se mu ale podlomily, takže se zřítíl zpátky do lůžka, které hlasitě zaskřípalo. Do zad se mu zařala pomyslná dýka, což opět způsobilo, že kvičel jako prase na porážce. Bože, jak se styděl!

Cizinec znovu mlčel, pak zvedl pravou ruku, ale záhy ji lhostejně položil zpátky mezi nohy. „Máte před sebou maximálně pár hodin života, přičemž konec bude opravdu mrzutý,“ podotkl.

„Mě nezabijete, budu se bránit,“ vyprskl Emil. Pociťoval, jak se mu do žil vrací dávno zapomenutá síla.

„Přišel jsem s nabídkou,“ řekl cizinec. „Buď tady umřete sám v naprosté agónii, nebo se stanete jedním z nás.“

„O kom mluvíte?“

„To poznáte, až si spolu podáme ruku.“

„Proč bych měl být jedním z vás? Co jste zač?“

Cizinec byl zticha. Kdyby se kolem něj nenadnášelo oblečení, vypadal by jak socha s plaménky v očních důlcích. „Já vás nehodlám přemlouvat, příteli,“ promluvil konečně. „Mohl bych si vás vzít rovnou, ale řekněme, že mám dnes dobrou náladu.“

„Já to nechápu.“

„To nemusíte. Stačí mi dát svolení.“

„Lžete!“

„Nikdy nelžu.“

Svíčka zhasla, takže na Emila hleděly jen odporně žluté oči, zbytek postavy splynul s okolím. Tělem mu projela vlna děsu. „Jste smrt?“ zeptal se a rukou zašmátral po zápalkách. Byl tak neohrabaný, že je shodil ze stolku na zem. Pomalu se skláněl, přičemž stále sledoval oči cizince.

„Já a smrt? Vězte, že smrt poznat nechcete,“ odpověděl přízrak, načež se svíčka sama od sebe rozhořela.

„Jsi zplozenec pekel,“ odplivl si Emil.

„Nepopírám.“

„Tak co chceš, ty zrůdo?“ Byl najednou tak unavený. Unavený a bez jakékoliv vnitřní síly. Ten parchant si za ním s klidem napochodoval až na vrcholek věže, která mu byla domovem padesát tři let. Padesát tři let poctivé služby, která má skončit takhle? Mordem? Čím si to zasloužil?

„Konec řečí,“ řekl cizinec a jako kouzlem se ocitl na Emilově posteli. Trvalo dobré tři vteřiny, než si vládce věže uvědomil, co se děje. Nestvůra se mu zakousla do ruky! A co bylo nejhorší, ono to nebolelo, spíš to bylo povznášející. „Cítíš energii, kterou ti dávám?“ ozval se přízrak, aniž by se odtrhl od ruky hostitele. „Vydrž ještě chvíli, a pochopíš.“

Emil pochopil záhy. Bolest zad zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Jako by z něj spadlo těžké břemeno, s nímž byl nucen žít dlouhé roky. Najednou si připadal mladší a silnější. Z hlavy mu zároveň odpluly husté mraky a objevilo se hřejivé slunce. Nechápal, co se děje, ale nechtěl, aby to někdy skončilo!

Jenomže všechno má svůj konec. I takový prapodivný rituál. Cizinec se odtáhl a beze slova opět zíral Emilovi do očí.

„Chci... ještě,“ zašeptal vězník.

„To chce každý,“ podotkl cizinec a chladnou rukou ho pohladil po tváři.

Emil si vyhrnul rukávy a se zavřenýma očima se nastavil. Nic se ale nedělo, cizinec dál seděl na posteli a hleděl na něj. „Tak co bude? Chci ještě!“ zařval Emil, až mu od huby odlétly sliny. „Slyšíš? Ještě!“

Cizinec se mu zahryzl do ramene. Emilovi vytryskly slzy ze slasti, která zaplavila jeho tělo. Přízrak se zase odtáhl, pomalu žvýkal maso, jež odtrhl z ramene starého muže, a s klidem seděl na posteli.

„Ještě,“ zasyčel Emil, jehož oči dostaly žlutější nádech. Cizinec neváhal. Z levé ruky mu ukousl ukazováček. Hned nato zuřivě urval pravé ucho. Emil se smál jako pominutý, až se skácel k zemi. V prachu a špíně omdlel.

To však ještě nebyl konec.

* * *

Zdálo se mu o louce. O krásné rozkvetlé louce hrající všemi barvami. Zelená převládala a Emil byl šťastný, zelenou vždycky zbožňoval. Procházel se mezi srnami a rukou hladil vysoce vzrostlou trávu. Obloha byla modrá, bez jediného mráčku. Slunce hřálo a Emil se mazlil s jeho paprsky.

Místo nepoznával, ačkoliv mu bylo povědomé. V dálce za posedem viděl nahé tělo. Ženu. Nádhernou mladou ženu s rudými vlasy a velkými prsy. Vězník se několika dlouhými kroky dostal až k ní. Nevěděl jak, ale sny jsou úžasné v tom, že v nich neexistují hranice.

Byla to Amálka, jeho dávná láska, která nakonec dala přednost hajnému Josefovi, s čímž se Emil nikdy nesmířil. Nesmířil se s tím tak moc, až jedné sychravé noci podpálil tu jejich prokletou hájenku i s nimi. Když ji nemohl mít on, tak nikdo.

Slyšel, jak uvnitř křičí, slyšel rámus, ale ven se nedostali. A pokud by se jim to přece jen podařilo, byl připravený se svou starou flintu po otci.

Amálka zemřela, přesto žila. Tančila u posedu a mávala na něj růžovou dlaní.

Jak byla krásná.

Jako samo nebe.

Přišel k ní, pohladil ji po boku, dotkl se její rudé hřívy, usmál se a políbil ji.

* * *

Když otevřel oči, vyděsil se jako nikdy. Pryč byla žena, kterou tak zbožňoval, místo ní byl přitisklý k cizinci, v jehož škaradých očích tančili čerti. Pryč byla louka. Ocítl se zpátky na špinavé podlaze ve věži. Koutkem oka si všiml, že bude svítat, a aniž by věděl proč, vnímal, jak se mu kdesi uvnitř ulevilo.

Cizinec se od něj odtrhl. „Chceš věčný život?“ zeptal se.

Emil pokýval hlavou.

Cizinec se k němu opět přísál. Věžník cítil, jak mu ukousl jazyk, jak se mu cosi ostrého rve kamsi do útroh, jak je věčný život nadosah. Cizinec sál... Sál tak dlouho, až ze starého muže zbyly jen kosti a scvrklá kůže. Ostrým nehtem mu rozerval břicho a kosti vysypal jako brambory z pytle. V rukou držel kůži, na níž stále viselo oblečení. Zbavil se ho a chvíli pozoroval výsledek své práce.

„Věčný život... Všichni chtějí věčný život,“ řekl hlubokým hlasem. „Žijí prostopášně, žijí v hříchu a pak chtějí věčný život v nebi.“

Vyšel ven na ochoz, díval se na vycházející slunce a kůži shodil dolů. Jako na zavolání se přiřítla Meluzína, která ji nabrala do náruče, dopravila na bechyňský hřbitov a zavěsila na jeden ze zrezivělých křížů. Až odpoledne ji sundali otřesení lidé, kteří si na zbytek dne naordinovali nespočetně otčenášů.